

Parohia ”Sf. Ierarh Dosoftei” Voroveşti II
Localitatea Voroveşti com. Miroslava, jud Iaşi
Pr. paroh Barbacaru Bogdan Vasile

Duminica lui Zaheu- vameşul. Duminica a 32-a după Rusalii

Luca 19, 1-10

25 ian. 2026

Fraţi credincioşi

Această întâmplare relatată în Evanghelia după Luca este una care arată transformarea omului păcătos la întâlnirea cu Dumnezeu. Zaheu era mic de statură şi era un personaj foarte cunoscut în rândurile poporului iudeu pentru că era mai marele-vameşilor. Toată lumea îl cunoştea. Dorinţa lui de a-L vedea pe Mântuitorul îl ispitea. Nu ştim dacă avea un imbold spre pocăinţă sau doar era curios să vadă cum arată un „om al lui Dumnezeu”, un om despre care toată cetatea vorbea. Nu credea că Hristos va vorbi cu el, dar voia doar să-l vadă ştiind câte lucruri minunate a făcut Hristos în cetate. Se urcă în copac şi probabil mulţi râdeau de el; vă închipuiţi scena, dar lui nu-i pasă de ce zice lumea şi aşteaptă să treacă Iisus pe lângă el. Iisus îl vede şi îl cheamă, spunându-i să se pregătească căci va poposi în casa sa. Interesant că Hristos îl simte cu duhul Său şi-l cheamă la El. Acest mic impuls al omului de a se apropia puţin de Hristos, îl face pe Iisus să facă un pas şi mai mare spre cel păcătos. Cu cât acest impuls devine mai pronunţat, cu atât Dumnezeu se apropie mai mult de om ca să-l vindece, să-l mântuiască.

Venind în casa lui Zaheu, Mântuitorul nu-l certă, nu-i aduce în vedere păcatele pe care Zaheu le-a făcut, pentru că el taxa poporul mai mult decât trebuia şi oamenii nu-l vedeau cu ochi buni, ştiind că Zaheu este un mare păcătos. Ceva în Zaheu se schimbă. El spune că va da jumătate din averea sa la săraci, şi dacă a nedreptăţit pe cineva cu ceva, va întoarce împătrit. În legea lui Moise era o precizare că dacă, cineva, va fura de exemplu, o oaie, el va trebui să returneze patru oi (vezi 2Regi 12, 6). În prezenţa harului care ieşea din Hristos, Zaheu se luminează în conştiinţa sa, vede cât de mult a greşit şi hotărăşte să se pocăiască. Nu doar că-i

pare rău, dar chiar vrea să îndrepte și nedreptățile pe care le-a făcut. De aici învățăm că nu este suficient numai să ne pară rău atunci când vătămăm pe cineva, numai să ne cerem iertare, ci trebuie să-i întoarcem și paguba ce i-am făcut-o, să îndreptăm răul în bine. Cel nedreptățit se va simți mult mai împăcat atunci când nu doar ne-am cerut iertare, ci i-am restituit lucrul sau demnitatea furată de noi. Trebuie să înțelegem foarte clar că „unul altuia suntem mădulare” (Efeseni 4, 25) și tot răul făcut de noi, se răsfrânge în ultimă instanță și asupra noastră. Dacă lumea ar înțelege acest principiu simplu n-ar mai fi atâta luptă între oameni.

Prezența lui Hristos îl face pe Zaheu mai bun, îl face să-și conștientizeze starea de păcat și să se pocăiască. Așa sunt sfinții care sunt plini de har și în prezența lor, toți oamenii simt iubirea lui Dumnezeu și starea păcătoasă în care se află. Când omul se sfințește, când vine în el harul lui Dumnezeu, atunci cei din jurul lui simt aceasta, tocmai ca efect al harului divin. Sf. Serafim de Sarov spunea parafrazând: *sfinţeşte-te tu şi mii se vor mântui în jurul tău*. De aceea dacă vrem să schimbăm ceva in lumea din jurul nostru, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să începem mai întâi cu noi înșine, să ne schimbăm pe noi înșine. Schimbarea vine dinlăuntru nostru spre afară.

Zaheu era iubitor de câștig, strânsese o avere destul de mare pentru că era mai marele-vameșilor. Vameșii din acea vreme făceau parte din două categorii: vameșii care strângeau dări pentru cotropitorul roman și vameșii care strângeau dările pentru templu. Prima categorie era cea mai blamată si erau considerați trădători de neam. Nu erau blamați că strângeau dările, ci pentru că luau mai mult decât trebuia. Ei erau un simbol al corupției, la fel cum și astăzi auzim multe cazuri de oameni din structurile statului care sunt vizați de corupție și trădare de neam. Lucrurile vedem că nu s-au schimbat foarte mult în esența lor. Zaheu ajunge să înțeleagă că, deși a strâns multe averi, sume mari de bani, totuși acestea nu l-au făcut fericit, nu i-au dat împlinire sufletească, a simțit că drumul acesta al agonisirii nu este bun, că el nu duce la fericire, de aceea a și dat mare parte din averea sa. Unii Sfinți Părinți zic că de fapt, el și-ar fi dat toată averea pentru că avea multe nedreptăți făcute. Zaheu nu spune că va da averea sa mâine, ci astăzi; el vorbește la timpul prezent: „Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor” (Luca 19, 8). De aceea și Iisus îi spune: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”(Luca 19, 9). Casa lui Zaheu devine acum din casa celui rău, casa lui Dumnezeu. Mântuitorul spune că s-a mântuit casa

sa, nu spune că s-a mântuit doar Zaheu. De ce transferă această binefacere asupra întregii case? Răspunsul este pentru că păcatul lui Zaheu se răsfrânge asupra întregii sale case. Aceasta trebuie să fie o lecție pentru noi și să înțelegem că dacă unul din casă păcătuiește, fie soțul, fie soția, fie copiii, acest păcat se răsfrânge asupra întregii case. Să fim atenți ce facem căci păcatul se întinde asupra tuturor celor din casa noastă. De aceea există femei care se simt blamate din cauza păcatelor soților lor sau bărbați care se simt blamați din cauza păcatelor soțiilor lor, copiii care nu se simt demni de părinții lor, sau părinți care nu se pot lăuda cu odraslele lor șamd. Să fim atenți cu păcatul care ne afectează și pe noi și pe cei dragi din jur și chiar lumea în ansamblul ei.

Dumnezeu privește spre noi, așteaptă un răspuns de la noi, așa cum a așteptat de la Zaheu care a știut că este momentul cel bun de a se apropia de Hristos, de a lepăda povara păcatului și a intra în relație cu Dumnezeu.

Hristos privește spre noi, noi ce facem, cum răspundem?

Fiți binecuvântați.

Pr. Barbacaru Bogdan Vasile